

- ΚΑΜΠΟΤΙΑ — ΒΙΕΤΝΑΜ
- ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ
- ΕΠΕΤΕΙΟΙ — ΑΦΙΕΡΩΜΑ
- ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
- ΛΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ

Με ευκαιρία τις μαυρες επετείους η Σ. Ν. ΕΔΕΝ διακηρύσσει:

ΣΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Έχουν ήδη κλείσει τέσσερα χρόνια από το πραξικόπημα της 15ης του Ιουλίου 1974 και την Τουρκική εισβολή και ο αγώνας που θά πρεπε να διεξάγει ο Λαός μας δεν έχει ακόμα προγραμματιστεί γι' αυτό και το Κυπριακό πρόβλημα βρίσκεται σήμερα στην πιο κρίσιμη και επικίνδυνη του καμπή.

Ελάχιστα είναι εκείνα που έγιναν και πάρα πολλά εκείνα που θάπρεπε να γίνουν. Ωστόσο εκείνο που πρέπει περισσότερο να θαραίνει φορτικά τη συνείδηση κάθε άγνου και συνεπή αγωνιστή είναι το τί γίνεται σήμερα μέσα στις δοσμένες συνθήκες και τί προοπτικές δημιουργούνται για το αύριο.

Μέσα σ' αυτό το πνεύμα η Έκτελεστική Γραμματεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ κρίνει σκόπιμο ότι πρέπει να υπογραμμίσει για πολλοστή φορά ότι:

1ον. Η ανασύνταξη των δυνάμεων της αντίδρασης σε όλα τα επίπεδα δεν μπορεί να έρμηνευθεί διαφορετικά, παρά μόνο σαν φαινόμενο που εξελίσσεται φυσιολογικά, μέσα από τις διεξόδους, τις ευκαιρίες και τα κύρια πόστα που προσφέρονται προνομιακά στην ολιγαρχία του πλούτου από τις υφιστάμενες πολιτικο-οικονομικές δομές, που τέσσερα χρόνια ύστερα από την εισβολή, εξακολουθούν να μην έχουν καμιά σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα.

2ον. Η αδράνεια και η κενή συνθηματολογία που αποτελεί σήμερα το μάξιμουμ της απόδοσης μας εξουδετερώνει την αγωνιστικότητα του λαού και ταυτόχρονα όπλιζει τα χέρια της αντίδρασης με μια παραπλανητική αντισυνθηματολογία γύρω από την οποία η δεξιά προσπαθεί να συσπειρώσει και να συγκαταστήσει ένα σημαντικό ποσοστό του Κυπριακού λαού που δεν της ανήκει.

3ον. Δεν υπάρχει πιο ε-

πικίνδυνη πολιτική για το μέλλον της Κύπρου από εκείνη που τείνει συνειδητά ή άσυνειδητα να καθιερώσει την ολιγαρχία του πλούτου φορέα και έκφραση κάθε πολιτικο-οικονομικής δραστηριότητας μέσα σε συνθήκες εθνικοαπελευθερωτικής πάλης όπως μας τις κληροδότησε η Τουρκική εισβολή και το πραξικόπημα που την προκάλεσε.

4ον. Η πάλη για τη λευτεριά της Κύπρου βρίσκεται ήδη μπροστά σε επικίνδυνα αδιέξοδα τα οποία θά ξεπεραστούν μόνο στο βαθμό που ο αγώνας θά γίνει πραγματικά υπόθεση του λαού της.

5ον. Η ενότητα που πρέπει να μπαίνει σαν προϋπόθεση επιτυχίας της μάχης που είναι υποχρεωμένος να δώσει ο Λαός μας, δεν μπορεί να έχει κανένα πραχτικό αποτέλεσμα, αν δεν τοποθετηθεί πάνω σε μια σωστή και συγκεκριμένη θέση που θά επιτρέψει στις πιο συνεπείς και δοκιμασμένες αγωνιστικές δυνάμεις να αναλάβουν ουσιαστικές πρωτοβουλίες

και να περάσουν επικεφαλής του απελευθερωτικού μας αγώνα. Αυτό, για να γίνει κατορθωτό προϋποθέτει άμεση απαγκίστρωση από τη μέχρι τώρα λανθασμένη οικονομικοκοινωνική πολιτική που ακολούθησε μέχρι σήμερα και που δεν επέτρεψε ως τώρα τη στράτευση των οικονομικών πόρων και του λαού στην έξυπνότητα του απελευθερωτικού μας αγώνα.

Η Έκτελεστική Γραμματεία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ πιστεύει ότι οι πιο πάνω διαπιστώσεις συνθέτουν τα πιο χαρακτηριστικά δεδομένα που χαρακτηρίζουν την ιδιομορφία της σημερινής φάσης του α-

γώνα μας και που γι' αυτόν ακριβώς το λόγο μπορούν να καθορίσουν το πλαίσιο της αναζήτησης πρακτικών μέτρων για την πάρα πέρα προώθησή του.

Κάθε κίνηση ή έλιγμος έξω από αυτό το πλαίσιο και στην καλύτερη ακόμα περίπτωση, μόνο επιβράδυνση και χρονικές αναστολές μπορεί να επιφέρει στα σχέδια και τις μονοθέσεις που προωθεί ο ιμπεριαλισμός και τα ντόπια προγεφυρώματά του για να μάς υπότάξουν.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η Σ.Ν. ΕΔΕΝ πιστεύει ότι θά πρέπει ο αγώνας χωρίς καμιά

άλλη χρονотριβή να τοποθετηθεί και να κλιμακωθεί πάνω στη σωστή του βάση.

—Για να αφοπλίσουμε και να απομονώσουμε την αντίδραση.

—Για να κτίσουμε ένα κοινό αντικατοχικό-αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο με τους Τουρκοκυπρίους.

—Για να απομακρύνουμε τον κίνδυνο μιας πραγματικής ή καμουφλαρισμένης διχοτόμησης.

—Για να κτίσουμε μια Κύπρο λευτερή, ανεξάρτητη, κυρίαρχη, εδαφικά ακεραία και σοσιαλιστική.

ΙΟΥΛΗΣ 4 ΧΡΟΝΙΑ

Συμπληρώνονται ακριβώς τέσσερα χρόνια από την συνδυασμένη προσπάθεια των ιμπεριαλιστών και των πληρεξουσίων τους να συντρίψουν με την άμεση στρατιωτική βία την αντίσταση του λαού μας ενάντια σε κάθε μορφής υποδούλωση και να πνίξουν στο αίμα την θέληση του να ζήσει περήφανος και όρθιος.

Όμως δεν είναι εύκολο να εξαφανιστεί ένας λαός όσο μικρός κι αν είναι σε αριθμό, όσο κι αν τα τάνκς μπορούν με ευκολία να λυώσουν ανθρώπινα κορμιά, όσο κι αν τα βομβαρδιστικά μπορούν να ισοπεδώσουν ολόκληρα χωριά. Δεν είναι εύκολο, γιατί άλλο τόσο άτσαλώνεται η απόφαση αυτών που απόμειναν, άλλο τόσο ριζωνόμαστε μέσα στη γη μας που ποτίσαμε με αίμα, ιδρώτα και δάκρυ, άλλο τόσο η μνήμη μας σταθεροποιείται στη γραμμή που χώρισε το λαό μας στα δυό, στη γη και τα σπίτια μας που τα χάσαμε και ο αυτούς που έβαψαν τα χέρια τους με το αίμα του λαού μας.

Σήμερα αυτή η στήλη δεν θά θεωρητολογήσει, ούτε θά σταθεί στην ψυχρή ανάλυση καταστάσεων και φαινομένων. Σήμερα θά σταθούμε νοερά πάνω από τα ακίνητα κορμιά των νεκρών μας συντρόφων που έπεσαν αφού αγωνίστηκαν με το όπλο στο χέρι, στο Καϊμακλί, το Προεδρικό, το Εφεδρικό, τη Σολιά, τη Λεμεσό και την Πάφο, υπερασπίζοντας την Λευτεριά και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Θά σταθούμε πάνω από τα νεκρά κορ-

μιά εκείνων που έπεσαν στις άκτες της Κερύνειας, το Καρπάσι, την Αμμόχωστο και άλλου και πάνω από τους τάφους των τουρκοκυπρίων σύντροφων μας που αγωνίστηκαν και πέθαναν για την ίδια υπόθεση της Λευτεριάς και θά ανανεώσουμε την παλιά υπόσχεση. Πώς έμεις που απομείναμε λίγοι ή πολλοί θά συνεχίσουμε την πορεία της αντίστασης που εκείνοι χάραξαν ανεξίτηλα με το αίμα τους, πώς θά κρατήσουμε πάντα ψηλά τη σημαία της αλήθειας και του σοσιαλισμού, πώς θά διακηρύσσουμε πάντα αυτό που πιστεύουμε σωστό όσο κι αν προσπαθούν να φιμώσουν τη φωνή μας ή την σκέψη μας.

Σύντροφοι έσείς που πέσατε και μείς που απομείναμε διαλέξατε ένα δύσκολο δρόμο, το δρόμο της ασυμφιλίωτης πάλης ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Είναι πολλοί που ξεστράτισαν γιατί δεν άντεξαν ή γιατί από πρίν σκόπευαν να ξεστράτισουν και έγιναν κήρυκες της συμφιλίωσης και της μισαλλοδοξίας. Είναι αυτοί που μάς καλούν τώρα, χωρίς να κοκκινίζουν από ντροπή στην «όρθη πορεία».

Η απάντησή μας είναι όχι, χίλιες φορές όχι. Δεν πρόκειται ποτέ να ξεστράτισουμε, κι' ως βρυχόνται οι μισαλλόδοξοι κήρυκες. Πολλοί από μάς θά πέσουν στα μισά του δρόμου, θά βρεθούν όμως άλλα χέρια να αρπάξουν την σημαία για να συνεχίσουν τον αγώνα και να τον φέρουν ως τον τελικό θρίαμβο. Την Λευτεριά και τον Σοσιαλισμό.

Η κατάσταση στη Καμποτία και η διένεξη με το Βιετνάμ

Από τον Απρίλη του 1975, όποτε οι επαναστατικές δυνάμεις των Κμέρ Ρούζ ανάντρεψαν το καπιταλιστικό και καθυστερημένο καθεστώς στην Καμποτία, η χώρα επιδίωξε μία πολιτική απομόνωσης από τον υπόλοιπο κόσμο, με αποτέλεσμα την έλλειψη πληροφοριών για την πορεία του καθεστώτος που κατάλαβε την εξουσία. Οι πρόσφατες συγκρούσεις των Καμποτιανών στρατευμάτων με Βιετναμικές δυνάμεις στα σύνορα ανάμεσα στις δύο χώρες ξανάφεραν την Καμποτία στο προσκήνιο.

Είναι, βέβαια, πρόωρο το να επιχειρήσει κανείς μία ολοκληρωμένη ανάλυση των προσπαθειών των Κμέρ Ρούζ για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της χώρας. Όπως και είναι πρόωρο το να εχτιμηθεί ή διένεξη με το Βιετνάμ σε όλες της τις διαστάσεις. Γιατί και οι δύο πτυχές του θέματος συσχετίζονται από έλλειψη πληροφοριών. Παρ' όλα αυτά, με βάση τα γνωστά δεδομένα, είναι δυνατή η διατύπωση ορισμένων προκαταρκτικών κρίσεων καθώς και η απόρριψη ορισμένων εξηγήσεων, που διαφεύγουν στη διεθνή κοινή γνώμη για σκοπούς προπαγάνδας, τόσο από τα ενδιαφερόμενα μέρη όσο και από τους ιμπεριαλιστές.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Τα δυτικά παρακτορεία ειδήσεων, μετά την ήττα των αμερικανών ιμπεριαλιστών, παρουσιάζουν την κατάσταση στην Καμποτία σαν πολύ, ασχημη. Αναφέρονται συνήθως στις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει η χώρα καθώς και στο πρόσφιλες τους θέμα «της καταπάτησης» από το καθεστώς «των δημοκρατικών διαδικασιών» και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Εκείνο που με συνέπεια αποφεύγουν να αναφέρουν είναι οι άμεσες καταστροφές που προκάλεσε στον τόπο η αμερικανική ιμπεριαλιστική επιδρομή. Σαν αποτέλεσμα συνειδητής πολιτικής οι αμερικανοί επιδρομείς βομβάρδισαν και σχεδόν κατέστρεψαν ολοκληρωτικά το ήδη ανεπαρκές σύστημα συγκοινωνιών και επικοινωνιών της χώρας. Σκότωσαν χιλιάδες ζώα για να καταστρέψουν τη κτηνοτροφία, βομβάρδισαν αγροτικές εγκαταστάσεις. Η ύπαιθρος είναι γεμάτη με τεραστίους κρατήρες που άφησαν οι βόμβες. Οι αγροτικός πληθυσμός ήταν υποχρεωμένος, για μεγάλα χρονικά διαστήματα να καταφεύγει σε υπόγεια χαρακώματα. Επειδή ο πόλεμος διαζευχόταν στην ύπαιθρο, σημαντικό μέρος του πληθυσμού κατάφυγε στις πόλεις, και ειδικότερα στην πρωτεύουσα, την Πνόμ Πέχ, για να πικνύνει τις φάλαγγες των ανέργων και να επεκτείνει τις συνωσιές των τρωγλών. Με λίγα λόγια ο πόλεμος αποδίδει πλήρως την ήδη καθυστερημένη Καμποτιανή οικονομία. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο το ότι σήμερα η οικονομία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα.

Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Η χώρα κυβερνιέται σήμερα από ένα καθεστώς με έντονο εθνικιστικό και αγροτικό πρωταπολικό. Ιδεολογικά βρίσκεται πιο κοντά στο Μασισμό, και διατηρεί αρκετά καλές σχέσεις με την Κίνα. Η οικονομία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα και βρίσκεται ακόμα σε προκαπιταλιστικά στάδια.

Η ήγεςία του κινήματος που κίνησε τους ιμπεριαλιστές και έδωσε από την εξουσία την αρχική κυβέρνηση του Λόν Νόλ, μαζί με τον αγροτικό της πρωταπολικό διατηρεί μια απέχθεια απέναντι στα αστικά κέντρα. Έτσι η μαρξιστική τοποθέτηση των Κμέρ Ρούζ αποχτά ένα ιδιαίτερο περιεχόμενο, μία που βασίζεται συνειδητά στον αγρότη — και όχι στην εργατική τάξη. Τουτό δεν είναι παράξενο μέσα στα πλαίσια του Τρίτου Κόσμου. Το προλεταριάτο είναι στην Καμποτία πολύ μικρό και δεν είναι σε θέση να στηρίξει την επανάσταση, ιδιαίτερα σε μία χώρα που επιδιώκει την απομόνωση. Από την άλλη η πίστη στην αγροτική ζωή μπορεί εύκολα να συμβιβαστεί με τον εθνικισμό γιατί η αγροτική ζωή είναι ο παραδοσιακός τρόπος ζωής της χώρας. Έτσι ακούεται το γνωστό επιχείρημα πως οι αγρότες δεν έχουν μολυνθεί από τη ξένη επιρροή που τη βρίσκει κανείς έντονη στις πόλεις.

Τούτο το θεωρητικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κινείται ιδεολογικά η ήγεςία του κινήματος, εξηγεί σε κάποιο τουλάχιστο βαθμό και τη βίαιη εκκένωση της Πνόμ Πέχ μετά τη νίκη του κινήματος. Τα τρία εκατομμύρια άτομα που κατοικούσαν στην πρωτεύουσα διατάχθηκαν να εκκενώσουν την πόλη και μεταφέρθηκαν στην ύπαιθρο. Φυσικά πρέπει να αναφερθεί πως οι πιο πολλοί από τους κατοίκους της Πνόμ Πέχ ήταν αγρότες πρόσφυγες που κατέφυγαν εκεί για να αποφύγουν τους αμερικανικούς βομβαρδισμούς.

Στο πάρισμο τούτης της απόφασης για την εκκένωση της Πνόμ Πέχ δικαιολογείται σ' ένα βαθμό από την οικονομική κατάσταση στην οποία είχε περάσει η χώρα. Ενώ ο πληθυσμός αντιμετώπιζε τον κίνδυνο της πείνας, η ύπαιθρος αντιμετώπιζε έλλειψη εργατικών χεριών για το μάζα της σάδας του ρυζιού. Όμως, τούτη η πρακτική ανάγκη δεν εξηγεί πλήρως την

ένεργεια του καθεστώτος. Γιατί η πόλη εκκενώθηκε πλήρως — ακόμα και γέροι και άρρωστοι υποχρεώθηκαν να φύγουν — και από τότε δεν ξανακατοικήθηκε. Η τεράστια έχταση και η ταχύτητα με την οποία πραγματοποιήθηκε η εκκένωση μπορεί να θρεί εξήγηση μόνο στους ιδεολογικούς προσανατολισμούς του Καμποτιανού Κομμουνιστικού Κόμματος στους οποίους έχουμε αναφερθεί πιο πάνω. Από την άλλη, διάφορες δηλώσεις που προέρχονται από την ήγεςία του κόμματος επιβεβαιώνουν τούτη τη θέση. Ο πρωθυπουργός Πόλ Πότ δήλωσε τον Οκτώβριο του 1977 στο Πενόμ, πως η Πνόμ Πέχ είχε γίνει «κέντρο δραστηριοτήτων των ταξικών εχθρών» και πως η απόφαση για την εκκένωση της είχε παρθεί πριν ακόμα το κίνημα κινήσει. Με τούτο τον τρόπο, συνέχισε, αποφεύγεται η πιθανότητα να ξαναποχτήσει ο εχθρός βάση στη χώρα. Άλλες ανάλογες δηλώσεις αναφέρονται στην ανήθικη ζωή της πόλης που έπρεπε να ξεκαθαριστεί.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Όπως είπαμε πιο πάνω, η οικονομία αντιμετωπίζει, όπως είναι φυσικό, προβλήματα. Αυτικές πηγές παρουσιάζουν τη χώρα πως βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης, ύστερα από την αποτυχία, όπως ισχυρίζονται, της κυβέρνησης να ανασυγκροτήσει την οικονομία. Σίγουρα τούτη η εκτίμηση είναι υπερβολική. Ο κίνδυνος της πείνας που απειλούσε τη χώρα έχει αποσοβηθεί. Όμως το βιολικό επίπεδο του λαού είναι ακόμα πολύ χαμηλό. Σε κάποιο βαθμό τούτο οφείλεται στην οικονομική απομόνωση της χώρας. Τελευταία, όμως, η Καμποτία φαίνεται διατεθειμένη να επιδοθεί σε ένα μικρό τουλάχιστο βαθμό σε ιμπεριαλιστικές πιέσεις με άλλες γλώσσες. Τούτο είναι ένδειξη πως η οικονομική πολιτική αποχτά περισσότερο ρεαλισμό και πως η οικονομία μπαίνει σε πιο δυναμική πορεία.

Η οικονομική πολιτική δίνει έμφαση στην αγροτική ανάπτυξη και στην επανοικονομική του αρδευτικού συστήματος που κατέστρεψαν οι αμερικανικοί βομβαρδισμοί. Βασική μονάδα της οικονομικής ζωής είναι ο αγροτικός συνεταιρισμός. Η ελαφρά μηχανήματα που υπάρχει βασίζεται στην αγροτική παραγωγή. Δεν υπάρχουν πιο συγκεκριμένες πληροφορίες για τα σχέδια ανάπτυξης του καθεστώτος, όμως χωρίς αμφιβολία η χώρα θα αντιμετωπίσει πολλά προβλήματα πριν μπει σε μία δυναμική πορεία ανάπτυξης. Ορισμένες ένδειξεις δείχνουν πως η οικονομική πολιτική χαρακτηρίζεται από εξωφρενισμούς που μακροπρόθεσμα θα παραολάφουν την οικονομία. Τα σχολεία μέσης εκπαίδευσης και τα πανεπιστήμια είναι κλειστά, με το δικαιολογητικό πως η καλύτερη εκπαίδευση είναι η δουλειά στα χωράφια και τα εργοστάσια, σ-

που γίνονται και ιδεολογικά μαθήματα.

Άλλες πληροφορίες μιλούν για έντονη πολιτική τρομοκρατία από μέρους των αρχών την οποία συνδέουν με τα οικονομικά προβλήματα της χώρας. Οι πληροφορίες αυτές δεν είναι συγκεκριμένες και, αν και είναι γεγονός η έλλειψη πολιτικής δημοκρατίας, ωστόσο δεν πρέπει να παραβλέπεται το γεγονός ότι μια επαναστατική κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να πάρει ορισμένα σκληρά μέτρα για να αντιμετωπίσει εξωτερικούς και εσωτερικούς εχθρούς αλλά και να δώσει τη χώρα από

τις συνθήκες αποδιοργάνωσης που δημιουργεί η βίαιη μεταλλαγή της εξουσίας. Και οι συνθήκες αυτές ήταν ιδιαίτερα άσχημες στην περίπτωση της Καμποτίας.

Η διακυβέρνηση της χώρας βρίσκεται στα χέρια του Κομμουνιστικού Κόμματος και η ήγεςία φαίνεται να είναι συλλογική από μία ομάδα ατόμων. Όπως αναφέρον Γουγκσλάβοι δημοσιογράφοι που επισκέφθηκαν τη χώρα, το Κ.Κ. δρ με μεγάλη μυστικότητα, σε σημείο που τηρείται μυστικό και το ποιός είναι μέλος του κόμματος. Υπολογίζεται πως η χώρα διοικείται από μία ομάδα γύρω στα 10 άτομα που αποτελούν την κομματική ήγεςία. Τον Απρίλη του 1977, διάφορες πηγές αναφέρουν, έσπασε ένα κίνημα μέσα στο Κ.Κ. και το στρατό ενάντια στην ήγεςία. Το κίνημα που απέτυχε αποδόθηκε από την κυβέρνηση σε βιετναμικές ενέργειες, και σαν αποτέλεσμα έγιναν εκκαθαρίσεις στο κόμμα και πό στρατό με στόχους όλους τους υποψήφιους για φιλοβιετναμικά αισθήματα. Περισσότερα όμως δεν είναι γνωστά. Είναι πιθανό πως η βίαιη ιστορία ήταν πρόσχημα για να εκκαθαριστούν διάφοροι διαφωνούντες.

Η ΔΙΕΝΕΞΗ ΜΕ ΤΟ ΒΙΕΤ-ΝΑΜ

Το τέλος του 1977 η Καμποτιανή κυβέρνηση ανακοίνωσε διακοπή διπλωματικών σχέσεων με το Βιετνάμ. Αιτία ήταν οι μεθοριακές συγκρούσεις Καμποτιανών και Βιετναμικών δυνάμεων που σκοτεινά γινόντουσαν από το 1975 και συνεχίζονται με πιο μεγάλη ένταση τελευταία.

Μερικοί αποδίδουν τη διένεξη σε μεθοριακές διαφορές που χρονολογούνται από την προαποικιακή περίοδο. Τούτη η άποψη προέρχεται από τη Δύση και χρησιμοποιείται με έντονα προπαγανδιστικό χρώ-

μα ενάντια στο σοσιαλισμό. Αν και η άποψη τούτη έχει κάποια βάση δεδομένης της ισχυρής εθνικιστικής ιδεολογικής βάσης, ιδιαίτερα του Καμποτιανού καθεστώτος, εν τούτοις παραγνωρίζει άλλους σοβαρούς παράγοντες και υπεραπλοποιεί τα πράγματα. Έξ άλλου καμιά από τις ενδιαφερόμενες πλευρές δεν τοποθέτησε έτσι το θέμα.

Άλλοι εντάσσουν τη διένεξη μέσα στα πλαίσια των Μετασοβιετικών διαφορών, δεδομένου ότι η Καμποτία διατηρεί φιλικές σχέσεις με την Κίνα. Όμως, είναι γεγονός πως η Κίνα προσπάθησε να αποτρέψει τους Καμποτιανούς από το να κλιμακώσουν ένα πόλεμο στην περιοχή, ίσως γιατί γνωρίζουν πως το στρατιωτικά ισχυρότερο Βιετνάμ θα κέρδιζε τον πόλεμο πολύ εύκολα.

Το Βιετνάμ κατηγορεί τους Κμέρ Ρούζ πως επιδιώκονται σε προκλήσεις για να στρέψουν την προσοχή του Καμποτιανού λαού σε άλλες κατευθύνσεις από τα τεράστια εσωτερικά προβλήματα που αδυνατούν να επιλύσουν. Η Καμποτία από την πλευρά της κατηγορεί το Βιετνάμ πως επιδιώκει τη δημιουργία μιας Ίνδοκινέζικης συνομοσπονδίας κάτω από τον έλεγχο του ίδιου.

Πρέπει, όμως, να αναφερθεί πως τα δύο κινήματα, πριν ακόμα κινήσουν τον ιμπεριαλισμό, είχαν προβλήματα στις σχέσεις τους, παρόλο που σε διάφορα χρονικά διαστήματα είχαν συνεργασία. Οι Κμέρ Ρούζ υποστηρίζουν πως οι Βιετναμέζοι δεν υποστήριξαν σθεναρά την υπόθεσή τους κατά τη διάρκεια του αγώνα, πως, για λόγους τακτικής, τους συμβούλευαν να διαλύσουν το ένοπλο κίνημα και να μπουν κάτω από την ήγεςία του Πολίγκηπα Σιχανούκ, πως το 1973 τους πίεζαν να συμφιλιώσουν με τους αμερικανούς και πως όταν δεν υπάκουσαν τους περιόρισαν τις προμήθειες όπλων. Φυσικά, όλες αυτές οι κατηγορίες πιθανόν να μη ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και η ειρήνα δεν είναι ακόμα καθοδή. Όμως, το γεγονός παραμένει πως υπήρχαν προβλήματα συνεννόησης ανάμεσα στα δύο κινήματα, που πιθανότατα απορρέαν από διαφορετική θεώρηση της τακτικής και ίσως ευρύτερων προσανατολισμών.

Οι λεπτομέρειες της διαμάχης δεν είναι γνωστές και για τούτο είναι δύσκολη η ανάλυση της κατάστασης. Το γεγονός, όμως, είναι πως το Βιετνάμ αν και στρατιωτικά πολύ πιο ισχυρό, απέφυγε να κλιμακώσει τη διαμάχη σε πόλεμο. Ποιά θα είναι η έκβαση είναι ακόμα δύσκολο να προβλεφθεί. Η διαμάχη ανάμεσα στις δύο χώρες δεν είναι παράξενη. Σχετίζεται με τη φύση τέτοιου είδους τριτοκοσμικών καθεστώτων όπου ο εθνικισμός συνυπάρχει με τη σοσιαλιστική προσπάθεια. Στο βαθμό που η σοσιαλιστική προσπάθεια θα επικρατήσει πάνω σε πιο στενή βάση ο εθνικισμός θα διαλύεται. Γιατί οι λαοί των δύο χωρών δεν έχουν καμιά πραγματική διαφορά μεταξύ τους.

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΗΤΗΣ

Η ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΙΚΗ διαμάχη Κυπριανού — Παπαδοπούλου για το θέμα του χειρισμού του κυπριακού είναι ένδειξη της αδυναμίας του οποίου έχει οδηγήσει την Κύπρο και τον αγώνα της ή προσπάθεια λύσης του προβλήματος με διπλωματικές μεθόδους. Έτσι από τη μία ο Τάσος Παπαδόπουλος αγωνίζεται να αποδυναμώσει τον εαυτό του από την πολιτική της Κυβέρνησης ελπίζοντας πως στη συνείδηση του λαού θα φανεί σαν ο «λογικός» άνθρωπος που δεν τον άκουσαν. Από την άλλη η Κυβέρνηση εμφανίζεται απόλυτα δειλή και ανίκανη να απαλλάξει από ένα άνθρωπο που ανοιχτά διαφωνεί με την πολιτική της, ή τουλάχιστον την διακηρυγμένη πολιτική του Προέδρου της. Ωστόσο η αντίφαση που φαίνεται να υπάρχει με την εκπροσώπηση της Κυβέρνησης από ένα άνθρωπο που δεν συμφωνεί μαζί της είναι για την ώρα τουλάχιστον δυνατό να συνεχιστεί να υπάρχει. Γιατί στην ουσία ούτε ο Τάσος Παπαδόπουλος ούτε η Κυβέρνηση είναι σε θέση να προσφέρουν διέξοδο: η μυστική διπλωματία για να δώσει αποτελέσματα χρειάζεται ανταπόκριση. Και η Τουρκία δεν έχει κανένα λόγο να κάμει οποιαδήποτε υποχώρηση.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΟΣΙΕΣ

ΜΕΤΑ τις εκτιμήσεις των κεφαλαιοκρατών για «εργατική ειρήνη», και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έρριξε το βάρος του ενάντια στις εργατικές διεκδικήσεις. Μιλώντας στο συνέδριο της ΝΕΔΗΚ την περασμένη Κυριακή ούτε λίγο ούτε πολύ προειδοποίησε για συνωμοσίες που θα προκαλέσουν εργατικές διαμάχες και θα πλήξουν τον αγώνα. Όμως η εργατική ανταρσία δεν είναι ούτε αποτέλεσμα συνωμοσιών ούτε κάτι που είναι άσχετο με τις σημερινές συνθήκες στην Κυπριακή κοινωνία. Η εργατική ανταρσία είναι αναγκαίο φαινόμενο που προκαλείται από την πολιτική της Κυβέρνησης και την κοινωνική ανισότητα που προάγει. Το περιθώριο «οικονομικό θαύμα» που άφησε τεράστια κέρδη σε μία μικρή μειοψηφία άφησε την εργατική τάξη στην ίδια αθλιότητα. Οι Κύπριοι εργαζόμενοι δεν είναι πια διατεθειμένοι να κάμνουν θυσίες στο όνομα ενός αγώνα που δεν γίνεται για να μπορούν οι λίγοι να πλουτίσουν. Αναπόφευκτα θα διεκδικήσουν το μερτικό τους από το «θαύμα».

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ

ΣΤΟ συνέδριο της ΠΑΣΥΔΥ ο Γ. Γ. της οργάνωσης κ. Ιακώβου ανέφερε ανάμεσα σε άλλα: «Το υπουργείο Οικονομικών μας έδωσε πρόσφατα μία μακροσκελή ανακοίνωση σχετικά με τη φορολογία του εισοδήματος, η οποία όμως, από το ύψος και το περιεχόμενο της έδειχνε ότι προερχόταν από κεφαλαιοκρατικούς κύκλους και όχι από την Κυβέρνηση. Παρ' όλα όσα αναφέρονται στην ανακοίνωση, η πραγματικότητα γύρω μας αποδεικνύει το αντίθετο. Πολλές είναι οι περιπτώσεις εκείνων που κάθε χρόνο αποκτούν και νέες περιουσίες και πολυτελή αυτοκίνητα ενώ οι φορολογικές τους δηλώσεις παρουσιάζονται χαμηλότερες από εκείνες του μέσου μισθωτού ή είναι και ανύπαρκτες καμιά φορά».

Το μόνο που έχουμε να προσθέσουμε είναι ότι μία Κυβέρνηση είναι ο εκφραστής της άρουσας τάξης. Δεν μας εκπλήσσει λοιπόν το γεγονός πως σε ένα καπιταλιστικό σύστημα οι ανακοινώσεις ενός υπουργείου δεν διαφέρουν από τις θέσεις «κεφαλαιοκρατικών κύκλων».

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ

Γίνεται θόρυβος σήμερα γύρω από το θέμα της έλλειψης εργατικού δυναμικού στην οικονομία. Έγινε μάλιστα, πρόσφατα, και μία συνεδρίαση, κάτω από την προεδρία του κ. Αλέκου Μιχαηλίδη, στην οποία έλαβαν μέρος εργοδότες και συντεχνίες, για να συζητηθούν τρόποι για την επίλυση του προβλήματος αυτού. Η Π.Ε.Ο. και η Σ.Ε.Κ. σε ξεχωριστές ανακοινώσεις που δόθηκαν μετά από την συνεδρίαση, συμφωνούν πάνω σε μία σειρά εισηγήσεων σχετικά με την επίλυση του προβλήματος.

Τι ακριβώς είναι όμως αυτό το πρόβλημα της έλλειψης εργατικού δυναμικού, πια η πραγματική του μορφή και ποιους τομείς επηρεάζει;

Εμείς δεν πιστεύουμε πως υπάρχει γενική έλλειψη εργατικού δυναμικού στην οικονομία όπως προσαποδοθούν να παρουσιάσουν ώριμοι. Υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν, πως σε πολλούς τομείς της οικονομίας υπάρχει υποαπασχόληση και πως μάλιστα σε άλλους τομείς άκρως και ανεργία (π.χ. άνεργοι επιστήμονες). Έλλειψη εργατικού δυναμικού παρατηρείται ουσιαστικά μόνο στον τομέα των οικοδομών. Σε αυτό τον τομέα πράγματι υπάρχει μία έλλειψη τεχνιτών που οφείλεται στο γεγονός πως μετά από την εισβολή χιλιάδες τεχνίτες έφυγαν για το εξωτερικό και σήμερα, με την επαναδραστηριοποίηση του οικοδομικού τομέα, η ζήτηση για τεχνίτες υπερβαίνει την προσφορά. Στον οικοδομικό τομέα δεν παρατηρείται σοβαρή έλλειψη μη ειδικευμένου εργατικού δυναμικού, επειδή τα ήμερομίσθια για μη ειδικευμένους εργάτες είναι σχετικά ψηλά

για να προσφέρουν την εργασία τους στον τομέα αυτό με τα χαμηλά μεροκάματα και τις κακές συνθήκες που υπάρχουν.

Είναι οι βιομήχανοι βασικά που φωνάζουν για την έλλειψη εργατικού δυναμικού και που απαιτούν από την κυβέρνηση και τις συντεχνίες την εξεύρεση τρόπου για να προμηθευτούν με φτηνό

Απαραδεχτή η συντεχνιακή εισηγηση για υπερωριακή εργασία

εργατικό δυναμικό. Οι βιομήχανοι βρίσκονται σήμερα σε αδιέξοδο πράγματι. Η βιομηχανία της Κύπρου βρίσκεται σήμερα σε αδιέξοδο πράγματι.

Η κυπριακή βιομηχανία βασίζεται σε μεθόδους εντατικής χειρωνακτικής εργασίας που χρησιμοποιήθηκαν μετά από την εισβολή λόγω της ύπαρξης άφθονου και φτηνού εργατικού δυναμικού. Στα τελευταία τρία χρόνια, κύπριοι βιομήχανοι έχουν κερδίσει τεράστια ποσά παράγοντας προϊόντα με χαμηλά κόστη παραγωγής με την χρήση φτηνού εργατικού δυναμικού σε συνδυασμό με χαμηλές κεφα-

γοуро εάν τα κέρδη θα είναι εξίσου ψηλά και γρήγορα με αυτά που βγαίνουν με τους σημερινούς τρόπους παραγωγής. Οι βιομήχανοι είναι σε σοβαρό, γι' αυτούς αδιέξοδο. Γι' αυτό και φωνάζουν για το πρόβλημα έλλειψης φτηνού εργατικού δυναμικού.

Η Κύπρος σήμερα έχει το εργατικό δυναμικό, ειδικευμένο και μη, για να εξασφαλίσει, μία πιο δίκαια και ισορροπημένη οικονομική ανάπτυξη. Εάν λάβουμε υπόψη, αυτούς που βρίσκονται στο εξωτερικό και το επισημονικό δυναμικό που υπάρχει, οι προοπτικές είναι τεράστιες. Ο ιδιωτικός τομέας όμως δεν πρέπει να καθορίζει όπως γίνεται σήμερα, την α-

νάπτυξη της οικονομίας. Σήμερα υπάρχει ανισόρροπη οικονομική ανάπτυξη με «έλλειψεις» σε ορισμένους τομείς και ανεργία σε άλλους. Μόνο εάν το κράτος επεμβεί δυναμικά στην οικονομία οργανώνοντας την παραγωγή πάνω σε μία πιο ορθολογική βάση με κριτήριο το καλό του συνόλου, θα μπορέσει η οικονομία να απορροφήσει σωστά το εργατικό δυναμικό του τάπου εξασφαλίζοντας για κάθε ένα την ποιότητα ζωής που είναι το δικαίωμα του.

Οι εισηγήσεις των συντεχνιών πάνω στο θέμα της έλλειψης εργατικού δυναμικού, μας αφήνουν

Την έλλειψη προκαλεί η απροθυμία για εργασία λόγω των φτηνών μεροκαματών

σε σχέση με άλλους τομείς.

Στην βιομηχανία, η έλλειψη εργατικού δυναμικού οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός πως τα ήμερομίσθια και οι συνθήκες εργασίας είναι τέτοια που προκαλούν απροθυμία εκ μέρους εργατών ανέργων και εργατών υποαπασχολούμενων εργατών σε άλλους τομείς να προσφέρουν την εργασία τους στον τομέα αυτό. Η έλλειψη εργατών στην μεταποίηση δεν είναι ένδειξη γενικής έλλειψης εργατικού δυναμικού στην οικονομία, είναι ένδειξη της απροθυμίας εργατών και έρ-

λαιουχικές επενδύσεις. Σήμερα η πηγή αυτού του εργατικού δυναμικού έχει στερέψει. Δεν είναι διατεθειμένοι οι βιομήχανοι να αυξήσουν τις απολαβές των εργατών για να ελκύσουν εργάτες να προσφέρουν την εργασία τους στη βιομηχανία. Αυτό θα σήμαινε χαμηλότερα κέρδη και πιθανόν πιο ψηλές τιμές προϊόντων σε σχέση με προϊόντα ξένης προελεύσεως. Ούτε είναι διαθέσιμοι οι βιομήχανοι να κάνουν καινούργιες και μεγάλες επενδύσεις σε μοντέρνους και πιο παραγωγικούς μεθόδους παραγωγής. Κάνοντας αυτό δεν είναι σί-

με αρκετές επιφυλάξεις. Η εισηγηση που υποστηρίζεται από την ΠΕΟ και την ΣΕΚ για την εισαγωγή αναγκαστικής υπερωριακής εργασίας είναι ιδιαίτερα ανησυχητική και απαραδεχτή προερχόμενη από συνδικαλιστικές οργανώσεις και κάτω από τέτοιες σημερινές συνθήκες. Οι συντεχνίες έχουν καθήκον να υποστηρίξουν και να προστατεύσουν την εργατική τάξη, κι' αυτή η προσπάθεια των βιομηχανών για την εξασφάλιση εργατικού δυναμικού πρέπει να καταπολεμηθεί με σωστά συνδικαλιστικά αιτήματα και εισηγήσεις.

ΙΟΥΛΗΣ '74 - ΙΟΥΛΗΣ '78

4 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ - ΕΙΣΒΟΛΗ

Δρ. Βασος Λυσσαριδής :

«να εφαρμοστεί πρακτικά η λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατική ηγεσία και λαϊκό έλεγχο

Τέσσερα χρόνια ύστερα από το πραξικόπημα η ξένη συνωμοσία συνεχίζεται, τα εσωτερικά προγεφυρώματα αναβιώνουν, ο ένοπλος φασισμός αναδιοργανώνεται, οι ηθικές αξίες παραμένουν δυστυχώς αναστραμμένες. Δεν έχει αξιοποιηθεί το αγωνιστικό δυναμικό με το τρόπο που θα έπρεπε να αξιοποιηθεί, ο κρατικός μηχανισμός σε αρκετές περιπτώσεις είναι διαβρωμένος. Οι πρωταγωνιστές του πραξικοπήματος παραμένουν ελεύθεροι και έτσι δημιουργείται το περίεργο φαινόμενο ότι η κάθαρση στρέφεται προς δευτερεύοντες παράγοντες, που βοήθησαν τους πρωταγωνιστές του πραξικοπήματος, όταν αυτοί παραμένουν ανενόχλητοι και μάλιστα μερικοί απ' αυτούς, ασκούν επάγγελμα το οποίο σχετίζεται με τη δικαιοσύνη.

Οι κίνδυνοι αυξάνονται, πιστεύω ότι υπάρχει μια πολιτικοστρατιωτική επιθετική πολιτική από τους εκθρονιστές της Κύπρου με τον Κάρτερ ανοικτά πια να βοηθά την Τουρκική πολιτική και να απειλά την Ελλάδα ότι για όλα τα ενδεχόμενα υπάρχουν αμερικανικά σχέδια για την αντιμετώπιση τους, που σημαίνει έμμεση απειλή, ότι αν οι προοδευτικές δυνάμεις σταθούν εμπόδιο στα μεταποικιακά σχέδια της Αμερικής, η Αμερική θα προβεί σε ενέργειες ενδοελληνικά σε βάρος του ελληνικού λαού για να ματαιώσει τα εμπόδια των μεταποικιακών σχεδίων. Η Τουρκία ενισχύεται και από την Αμερική και από την Ε.Ο.Κ. εις την επιθετική της πολιτική.

Εσωτερικά για πρώτη φορά δλως παραδόξως και χωρίς λόγο γίνεται αναβίωση ορισμένων βρυκολακισμένων καταστάσεων, δηλαδή, ποια ήταν η σκοπιμότητά του να επανέλθει το θέμα του διαλόγου στο προσκήνιο, όταν ο ίδιος ο Βάτλαϊν θεωρεί το διάλογο νεκρό, λόγω της τουρκικής αδιαλλαξίας. Κανένας δεν λέει ότι εάν η Τουρκία επαναυποβάλει προτάσεις μέσα στα πλαίσια του οργανισμού Ηνωμένων Εθνών δεν είμαστε έτοιμοι να παρακαθίσουμε σε συνομιλίες. Αλλά πού είναι το ελάτριο του να προβάλλεται αυτή η στιγμή η αναγκαία έννοια νεκρού διαλόγου;

Δεύτερο, γιατί προβάλλονται οι προτάσεις οι οποίες απορρίφθηκαν από την Τουρκία κατά το πλέον κατηγορηματικό τρόπο και μάλιστα με αντιπροτάσεις που

ουσιαστικά θίγουν την αξιοπρέπεια αυτού του λαού; Πού είναι το νόημα του να προβάλλονται προτάσεις που έγιναν με στόχο την εξεύρεση λύσης εφ' όσον και η Τουρκία θα είχε υποβάλει δικές της προτάσεις μέσα σε ανάλογα πλαίσια, να προβάλλονται αυτή τη στιγμή ως λάβαρο ενός αγώνα, όταν προετοιμαζόμαστε για να καταφύγουμε στον οργανισμό Ηνωμένων Εθνών και να ζητήσουμε τη λήψη μέτρων από την Τουρκία. Αν πάμε στο ΟΗΕ και οι ίδιοι παραδεχόμαστε ότι ο διάλογος πρέπει να συνεχιστεί, οι ίδιοι παραδεχόμαστε ότι πρέπει να επανέλθουμε σε προτάσεις και αντιπροτάσεις, αντι της λήψης μέτρων εναντίον της Τουρκίας, ουσιαστικά είναι περίττο να πάμε γιατί εκ των προτέρων οι ίδιοι έχουμε υπονομεύσει την προσφυγή μας στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών.

Γι' αυτό θα πρέπει καθαρά μπροστά στο λαό να μπει αυτό το θέμα ότι άλλο τακτική και άλλο πρόγραμμα, προγραμμα του κυπριακού λαού είναι η λευτερία, η εφαρμογή των ψηφισμάτων του ΟΗΕ, η αποχώρηση των ξένων στατευμάτων, η επάνοδος όλων των προσφύγων, η ενιαία οικονομική οντότητα, ανεξαρτησία, αδέσμευτο της πολιτικής, αποστρατιωτικοποίηση.

Άλλο, είναι οι μέθοδοι που θα φτάσουμε ά αυτό το στόχο. Λάβαρο του αγώνα αυτού είναι: Για να το πετύχουμε θα πρέπει να πάμε στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών με αυτό το δυναμισμό. Πρέπει η εξωτερική μας πολιτική να αξιοποιήσει τις συμμαχίες που στηρίζονται πάνω στην σύμπτωση εθνικών συμφερόντων προς αυτή την κατεύθυνση, θα πρέπει να κινητοποιήσουμε τον ελληνικό λαό του οποίου οι κίνδυνοι αυξάνονται λόγω της Αμερικανοτουρκικής επιθετικής δραστηριότητας στη περιοχή, να δώσουμε το πρόβλημα μας με το Μεσανατολικό που είναι απόλυτα δεμένο, δεδομένου ότι οι ξένοι μας θέλουν σαν ορμητήριο για τους πλουτοπαράγοντικούς πόρους των Αράβων και τις συγκοινωνιακές δυνατότητες της περιοχής. Και κυρίως να κινητοποιήσουμε το λαό και είναι πια καιρός να εφαρμοστεί πρακτικά η λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατική ηγεσία και λαϊκό έλεγχο.

Να αξιοποιηθούν σωστά οι οικονομικοί πόροι ούτως ώστε να χρησιμοποιηθούν και για τον αγώνα και για το σύνολο του λαού και είναι η μόνη μέθοδος των σωστών δραστηριών κοινωνικο-οικονομικών μέτρων, μέσα ά ένα καπιταλιστικό σύστημα, που θα αποτρέψει ακόμα και εκείνους που τυχόν θα θέλουν να εκμεταλλευτούν μια κατάσταση εις βάρος του αγώνα. Αλλά δεν είναι με τις υποχωρήσεις της εργατικής τάξης που είναι δυνατό να αποφευχθεί μια αναμέτρηση πάνω ά αυτό τον τομέα αλλά με ορισμένα μέτρα, που να ανακουφίζουν τα εργατοαγροτικά, και τα οποία είναι απαραί-

τητα και για λόγους πατριωτικούς.

Εμείς πιστεύουμε ότι ο δρόμος θα είναι μακρός, ότι αυτής της μορφής τα εμπόδια θα παρεμβάλλονται είτε από συνειδητούς εχθρούς είτε από ανοήτους παρασυρμένους και δεν θα ξεχάσουμε, όπως και τότε οι διάφορες πλευρές παρασύρθηκαν στα συνθήματα της βίας και της αντιβίας και επέτρεψαν στο φασισμό ανενόχλητα να κάνει τη δουλειά του διότι τόχτες υπήρξε η βία των δύο πλευρών. Ανάλογα συνθήματα ξαναεμφανίζονται και πάλι στο προσκήνιο με στόχο να συγκληλίσουν τη δραστηριότητα του φασισμού.

Είναι καθήκον μας να αποκαλύψουμε αυτές τις καταστάσεις. Φυσικά εμείς σαν ΕΔΕΚ, όπως επιστοταστήσαμε πάντοτε στους αγώνες αυτού του λαού, θα συνεχίσουμε και πάλι με τη γραμμή του τριπτύχου

Τακης Χατζηδημητρίου :

Τέσσερα χρόνια ύστερα από την εισβολή είμαστε αντιμέτωποι μιάς στασιμότητας. Ξεκαλούθουν οι πρόσφυγες να είναι μακριά από τα σπίτια τους, ξεκαλούθουν οι συγγενείς των αγνοουμένων να μην έχουν καμιά πληροφορία για τη τύχη των δικών τους και θλίψη βαραίνει όλους αυτούς που έχασαν τους δικούς τους, τους προστάτες των οικογενειών τους τα παιδιά τους.

Τέσσερα χρόνια ακόμα ύστερα από την εισβολή υπάρχουν τα βασικά αίτια για στράτευση του λαού και των πόρων στον αγώνα. Μέσα ά αυτά τα πλαίσια εντάσσεται ένα ολοκληρω πλέγμα μιάς διαφορετικής πορείας εις την οικονομική πολιτική, που θα έπρεπε να είχαμε διαγράψει από το '74 και που δυστυχώς δεν το κάναμε και μιάς εντελώς διαφορετικής έκτιμησης σ' ότι αφορά την χρησιμοποίηση του λαού. Περιοριστική εκπροσώπηση σε μια ήγετοκρατία και έμμενη ά λαός στο περιθώριο, σε άχρηστία.

Τέσσερα χρόνια ακόμα, μετά από την εισβολή βλέ-

Πατρικίος Παυλου :

πουμε μιά φανερό προσπάθεια να μας κάνουν να ξεχάσουμε, την κατεχόμενη πατρίδα μας, τα κατεχόμενα έδαφη μας και προσπαθούν να λύσουν το πρόβλημα με την εγκατάσταση των προσφύγων είτε σε συνοικισμούς είτε σε κατεχόμενα σπίτια.

Το κυπριακό όμως πρόβλημα δεν είναι θέμα εγκατάστασης των προσφύγων σε καλά ή καλύτερα σπίτια, το κυπριακό πρόβλημα είναι καθαρά πρόβλημα κατοχής. Η δέ κατεχόμενη Κύπρος είναι υπόθεση που μιάς άφορά όλους, πρόσφυγες και μη. Άλλωστε, μέσα στη σημερινή κατάσταση θα ήταν πραγματικά το πρώτο άνητικό σημείο, από την στιγμή που θα χωρίζαμε το Κυπριακό σε θέμα προσφύγων και μη προσφύγων όσον τα κατεχόμενα να ήταν αποκλειστικά υπόθεση ενός τμήματος του πληθυσμού. Η κατοχή της βόρειας Κύπρου είναι υπόθεση του συνόλου του λαού μας και σαν τέτοια θα πρέπει να σταθεί ολοκληρω ά λαός, θα πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του πρόσφυγα με την κατάληψη των εδαφών μας, δεύτερο μιάς ή ολοκλήρωση των Τουρκικών σχεδίων δεν είναι τίποτε άλλο παρά ή ολοκλήρωση της κατοχής.

Τέσσερα χρόνια ύστερα από την εισβολή έχουμε την άτιμωρία των πραξικοπηματιών, των ενόχων του έθνικού εγκλήματος. Άν αυτό το βασικό στοι-

«Κανένα μετρο δεν εχει παρτει που να πειθει πως εχουμε πραγματατικα προθεση να μπουμε σε μια ουσιαστικη απελευθερωτικη παλη»

Εκείνο που νομιζω πως σημαδεύει την τέταρτη όπως και τις προηγούμενες τρεις δεκαετίες πέμπτες του Ιουλίου από τη μέρα του φασιστικού πραξικοπήματος είναι η παράληψη να ικανοποιηθούν οι δύο βασικές λαϊκές απαιτήσεις, δηλαδή η απαίτηση για κάθαρση και τιμωρία των ενόχων και η απαίτηση για υλοποίηση των συνθημάτων για απελευθερωτικό αγώνα.

Σ' ότι αφορά την πρώτη απαίτηση, έχουν γίνει λίγα για κάθαρση του κρατικού μηχανισμού και καθόλου για την τιμωρία των ενόχων. Για μας δεν υπήρξε ποτε καμία αμφιβολία και καμία αμφιπαλάντευση πως η τιμωρία και η κάθαρση ήταν προποθέσεις απαραίτητες για το σωστό θεμέλιο του απελευθερωτικού αγώνα. Βέβαια σ' όλες τις περιπτώσεις η τιμωρία περιέχει το συναισθηματικό στοιχείο της ικανοποίησης του θύματος και θύμα στην περίπτωση του πραξικοπήματος ήταν όλος ο λαός της Κύπρου όπως και το στοιχείο του παραδειγματισμού. Όμως

χείο το λησμονούσαμε σήμαινε ότι δίνουμε άποκλειστικά ένα έπεταικό χαρακτήρα, πανηγυρικό χαρακτήρα στην άνάμνηση αυτής της τραγικής έπεταικού.

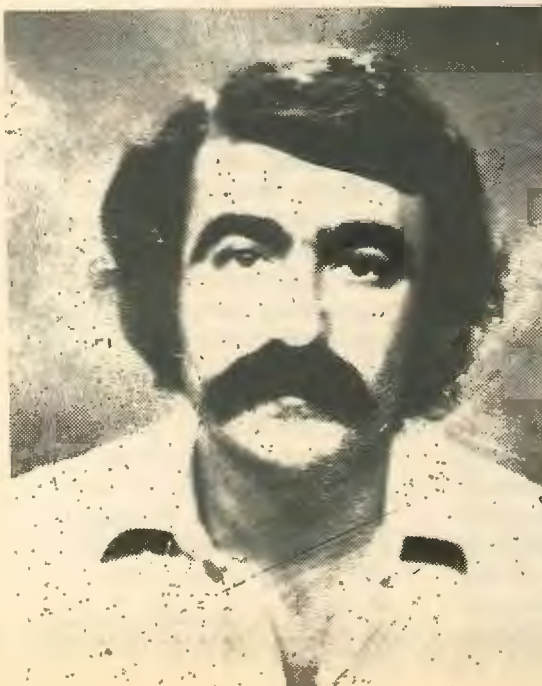
Άν όμως έχει κάποια σημασία μιά έπεταικού είναι στο να αναλύσουμε τα γεγονότα, πώς φτάσαμε στη συμφορά ώστε να βγάλουμε τα άναγκαία διάγνωση να τα άπο φύγουμε στόμύλλον και ένα από τα πιο κύρια έρωτηματα που έχουμε να άπαντήσουμε είναι τι κάναμε με τους ενόχους της έθνικής προδοσίας.

την τιμωρία του πραξικοπήματος του '74 την βλέπουμε περισσότερο σαν πολιτική παρα σαν δικαστική πράξη και σαν πολιτική πράξη θα πρέπει να συνοδεύεται από μια θαρραλέα τομή και μια θαρραλέα άνάλυση που να προσδιορίζει τις άτιες, τους υπαίτιους και τους ηθικούς αυτουργούς για να ξέρει ο λαός και να μπορεί να βάλει τους σωστούς στόχους του αγώνα-του. Σχετικά με την λαϊκή απαίτηση για υλοποίηση της συνθηματολόγησης για μακροχρόνιο αγώνα, συναισθανόμαστε άλοι μια σύγχυση και μια απαγόρευση του λαού. Κανένα σχετικό μετρο δεν εχει παρτει που να αποδείχνει και να πειθει πως εχουμε πραγματικα προθεση να μπουμε σε μια ουσιαστικη απελευθερωτικη παλη.

Άπο τη μια ανακινώνει η κυβέρνηση στο λαό σχέδια του τουρκικού στρατού για επέκταση της κατοχής και άπο την άλλη διατάζει να προχωρήσει στη στράτευση του λαού στα πλαίσια μιας λαϊκής πολιτοφυλακής και αρνείται να πάρει ακόμα και τα πιο στοιχειώδη οικονομικά μετρα για την στήριξη του αγώνα. Διερωτούμαι μόνο άν θάρρουν και θα περάσουν πολλές ακόμα δεκάτες-πέμπτες του Ιουλίου μέχρι να συνειδητοποιήσουμε άλοι πως ούτε με άλγος, ούτε με μια μέτρα δεν κερδίζεται η λευτερία.

Μαριος Τεμπριωτης :

Εχουμε πάντα απλωμενο το χερι, για προγραμματικη ενοτητα των προοδευτικων δυναμεων εναντια στον φασισμο και τον ιμπεριαλισμο

Θα πώ μόνο πως εμείς σαν οργάνωση αντιταθήκαμε στο πραξικόπημα, προετοιμαστήκαμε ά αντίσταθαύμε στο πραξικόπημα, γιατί περιμέναμε το πραξικόπημα. Σε όλα τα μέτωπα της αντίστασης-στην Αρχιεπισκοπή, το Καίσακι, τη Σολία, την Λεμεσό, και την Πάφο οι αγωνιστές της ΕΔΕΝ, ΕΔΕΚ μαζί με άλλους δημοκράτες αγωνίστηκαν με το όπλο στο χέρι για να υπερασπίσουν την λευτερία και την αξιοπρέπεια του λαού μας

Σήμερα 4 χρόνια ύστερα τιμούμε την μνήμη πολλων συντρόφων που έπεσαν στην άνιση μάχη-του Στόκου, του Κρηπίτη, του Σολωμού, του Γεωργίου, του Παπαδόπουλου και άλλων που αντιστάθηκαν στο πραξικόπημα αλλά ο θάνατός τους βρήκε αργότερα, του Δωρου Λοΐζου, του Άντράν Κυριακίδη, και του Άγι Χριστοφίδη. Τιμούμε τους ήρωες-μας, μα οι δολοφόνοι τους κυκλοφορούν ελεύθεροι στους δρόμους, έτοιμοι να ξανακλήσουν την δημοκρατία όταν οι πάτριες-τους το αποφασίσουν. Και ενώ οι δολοφόνοι είναι ακόμα ελεύθεροι γίνεται προσπάθεια άπο πολλούς να εξισωθεί η φασιστική βία με την αντίσταση, με στόχο να μπουσ οι αγωνιστές στο περιθώριο με το στίγμα του άθεν-«εξτρεμιστή».

Μα δεν είναι μόνο αυτό. Άπο τη μια μας κατηγορούν για το γεγονός ότι προετοιμαστήκαμε ά αντιμετώπισουμε

το πραξικόπημα και άπο την άλλη αυτοί οι ίδιοι προσπαθούν να μονοπωλήσουν μιά αντίσταση που δεν τους ανήκει, την στιγμή ακριβώς που καταλογίζουν σε μας την μονοψήλη της αντίστασης!!!

Είναι ένας συλλογισμός πραγματικά ακαταλαβίστικος. Εν πάσει περίπτωση, έμμενα τίποτα δεν μονοπωλούμε, ούτε και προσπαθήσαμε με άποιοδήποτε τρόπο να μονοπωλήσουμε οτιδήποτε. Λέμε απλώς τα πράγματα με το όνομα τους και λέμε ότι σε όλα τα μέτωπα της πραγματικά μεγάλης αντίστασης του λαού μας οι αγωνιστές της ΕΔΕΝ και της ΕΔΕΚ στάθηκαν στην πρωτοπορεία και την καθόλη της ένοπλης πάλης. Πολλοί άλλοι αγωνιστές που ανήκαν σε άλλα κόμματα και οργανώσεις έτρεξαν εκείνες τις ώρες για να παλέψουν μαζί μας. Τους τιμούμε και τους θαυμάζουμε.

Εμείς έχουμε πάντα απλωμένο το χέρι της συνεργασίας ά αυτούς που μας κατηγορούν, τόσο για κοινή αντιφασιστική πάλη, όσο και για μια προγραμματική ενότητα των προοδευτικών δυνάμεων για την αντιμετώπιση του ιμπεριαλισμού και των πληρεξουσιών του

Οι αγωνιστές της Σ. Ν. ΕΔΕΝ είναι πάντα έτοιμοι για την μάχη ενάντια στο φασισμό άποτε χρειαστεί, αποφασισμένοι να δώσουν και την ίδια τους την ζωή. Το χέρι μας μένει πάντα απλωμένο σε όλους τους αντικαταστάτες αγωνιστές.

ΜΑΡΙΟΣ ΤΕΜΠΡΙΩΤΗΣ
Γ.Γ. Σ.Ν. ΕΔΕΝ

ΤΕΡΜΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΣΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Είναι πολύ γνωστό σε όλους μας ότι το κράτος με όλους του τους φορείς καταπιέζει βασικές δημοκρατικές άρχες και καταπατά τα δικαιώματα των πολιτών του και ειδικά τα δικαιώματα των προοδευτικών ανθρώπων.

Ένας από τους τρόπους καταπίεσης στην Κύπρο είναι ά τρόπος που ή κυβέρνηση χρησιμοποιεί για να προσλάβει τους υπαλλήλους της. Μέσω του μηχανισμού της Δημόσιας Υπηρεσίας πολλοί δημοκρατικά σκεπτόμενοι άνθρωποι αποκλείονται από μόνιμες και υπεύθυνες θέσεις, για να δοθούν αυτές σε δεξιούς υπαλλήλους και σε αυτούς που δεν είναι φακελωμένοι άπο την ΚΥΠ.

Τό ιστορικό της διαδικασίας αυτής πάει πίσω στο χρόνο της Άγγλοκρα-

Αυτή ή πολιτική συνεχίζεται και σήμερα. Η Έπιτροπή επιλογής που άπαρτίζεται άπο άτομα που τις πιο πολλές φορές δεν έχουν τις απαραίτητες γνώσεις για θέματα πάνω στα οποία γίνεται, συνεντεύξεις, διαγωνίζονται μόν κατάσταση αντιδημοκρατική και σε βάρος προοδευτικών υποψηφίων.

Τά κριτήρια της Δημόσιας Υπηρεσίας για την πρόσληψη ενός άτόμου είναι:

(α) οι πτυχές που δέχονται άπο εξωτερικές πτυχές, παρόντες και ή.

(β) άν ό υποψήφιος δεν ανήκει στον χώρο της άριστερας. Αυτό κατοπιρίζεται στην διαδικασία κατά την οποία ένας υποψήφιος δεν προσλαμβάνεται στην Δημόσια Υπηρεσία άν δεν ξεκαρβεύουν πρώτα οι πολιτικές του πεποιθήσεις άπο την ΚΥΠ.

Γιά αυτή τη σαμμένη κατάσταση πρέπει να πιασθεί ή κυβέρνηση με όλα τα μέσα, τη βουλή, τοπικές και φοιτητικές οργανώσεις, συνδέσμους και γενικά

άπο όλων τον λαό για να τεθεί τέρμα στην μιά πάνω διαδικασία.

Η Έπιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας θα πρέπει να πιασθεί άπο άτομα ικανά να πάρει ή διαδικασία άπο τις λαϊκές μαζικές οργανώσεις.

Τά κριτήρια της υδ είναι κατά πόσον ό υποψήφιος έχει την σχετική μόρφωση, προσόντα και ικανότητα για τη δουλειά και άχι διότι ξέρει κάποιον ή διότι δεν είναι φακελωμένος άριστερός.

Η διαδικασία της ΚΥΠ πιά πάψει άπο ότι είναι παράλογη, άποράδεκτη και αντιδημοκρατική. Οι καταγγελίες για άδους παρανομιών στο πραξικόπημα βρίσκονται στο χέρι του Υπουργείου Δικαιοσύνης και της Έπιτροπής Έρευνας και ά αυτούς πρέπει να άποστείνεται ή Έπιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας και άχι στην ΚΥΠ.

Νά τεθεί τέρμα στο φακέλωμα άριστερών υποψηφίων πράγμα το άποσιν έ-

ναι εντελώς άποράδεκτο και αντιδημοκρατικό και συμβαίνει μόνο με χώρες με φασιστικά καθεστώτα.

Νά πάψει ή διάκριση εναντίον αυτών που σπουδάζουν στις σοσιαλιστικές χώρες και να τους δοθούν ίσες ευκαιρίες όπως τους υποψηφίους που σπουδάζουν στις άυτικές χώρες.

Επίσης οι εξωτερικοί παράγοντες να πιάσουν να έπεβαίνουν στην επιλογή, για άπορριμής και ά προσανγής στην Δημόσια Υπηρεσία. Προσωνγής να γίνονται βάσει των χρόνων άπηρεσίας αυτών που έχουν βέβαια τα σχετικά προσόντα.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει να άφελθούν ελεύθεροι ά άποφασίσουν, χωρίς κανένα καταναγκά το πολιτικά τους πιστεύω.

Η ελευθερία λόγου και άσκειας, ή τήρηση των δημοκρατικών διαδικασιών μέσα στην υπηρεσία είναι άναπόφευκτα δικαιώματα. Άν δημόσιων υπαλλήλων.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Όπως υπήρξαν εποχές — μακρές περιόδους της ανθρώπινης ιστορίας — στις οποίες δεν υπήρχε η έννοια του οργανωμένου κράτους γιατί δεν υπήρχαν οι υλιστικές συνθήκες που το απαιτούσαν, έτσι υπήρξαν και εποχές πάλι μακρές, όπου η γυναίκα είχε περίπληρη θέση στην κοινωνία, κάποτε πιο ψηλά και από τον άντρα σ' όλες τις πτυχές της ζωής. (Μητριαρχία).

Οι κοινές υλιστικές συνθήκες που επέβαλαν και το κράτος και την πατριαρχική οικογένεια και σαν συνέπεια του δεύτερου την καταπίεση της γυναίκας, ήταν η κίνηση από την κοινή ιδιοκτησία — κάποιο είδος κομμουνίας — στην ατομική ιδιοκτησία και την ταξική κοινωνία.

Την περιγραφή αυτής της μεταβολής με βάση ανθρωπολογικά και άλλα στοιχεία όφειλε το γυναικείο κίνημα στον Έγκελς και το σύγγραμμά του. Η γένεση της οικογένειας Ατομικής Ιδιοκτησίας και το κράτος 1884 που αποτελούσε μια πολύ χρήσιμη θεωρητική πηγή για ένα γυναικείο κίνημα που ήλπιε να μπει μέσα στα πλαίσια της μαρξιστικής θεωρίας.

Χρησιμοποιώντας την επιστημονική μέθοδο του διαλεκτικού υλισμού μπορούμε να αποδείξουμε ότι η σημερινή υποδεέστερη θέση της γυναίκας στην κοινωνία δεν είναι κάτι το απόλυτο ή το «φυσικό», κάτι που υπάρχει γιατί οι γυναίκες είναι λιγότερο έξυπνες ή λιγότερο δυνατές κ. λ.π. από τον άντρα. Το «φυσικό» θα ήταν, έτσι συμβαίνει στον κόσμο των ζώων, ή μήτερα να είναι η κεντρική μορφή μετ' η οποία δίνει τη ζωή και ύστερα τρέφει και προστατεύει τα βλαστάρια της μέχρι να αποκτήσουν αυτομέριμνα.

Στην πατριαρχική οικογένεια όμως ο πατέρας είναι η κεντρική μορφή αφού συντηρεί τη γυναίκα και τα παιδιά του, τους δίνει το όνομα και την περιουσία του παίρνοντας απ' αυτούς την υποταγή στις επιθυμίες του και τον έλεγχο των πράξεών του.

Δεν θα αναλύσουμε εδώ σ' αυτό το στάδιο το ιστορικό της καταπίεσης της γυναίκας και την ανάπτυξη του γυναικείου κινήματος. Αυτά τα λίγα όμως που αναφέραμε είναι αρκετά για να μας δείξουν τη σύνδεση της απελευθέρωσης της γυναίκας με την απελευθέρωση της εργατικής τάξης.

Με την κατάρρευση των τάξεων στον κομμουνισμό κάθε άτομο, ανεξάρτητα φύλου και φυλής, θα μπορεί να απολαύσει μια πολύ πιο ελεύθερη και πλούσια προσωπική ζωή από ότι είναι δυνατόν κάτω από τον καταταλισμό γιατί η παλιά οικονομική υποταγή δεν υπάρχει πια.

Θα υπάρχει απόλυτη ισό-

τητα απέναντι στο νόμο και ίσες ευκαιρίες για ανάπτυξη της προσωπικότητας και για ίση συμμετοχή σ' όλες τις δραστηριότητες της οικονομικής, κοινωνικής, πολιτιστικής και πολιτικής ζωής.

Αυτό σημαίνει υποσέλην ότι — όπως το θέλει ο Λένιν — «ο κύριος στόχος του

ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΣΗ Σ' ΕΝΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΣΥΣΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

κινήματος των εργαζομένων γυναικών είναι να αγωνίζονται για οικονομική και κοινωνική ισότητα, να έχει μόνο τυπική ισότητα για τις γυναίκες.

Μια ερώτηση που πρέπει να μας απασχολήσει είναι και η που κάτω. Υπάρχει ανάγκη για ξεχωριστό γυναικείο

και της εργατικής τάξης, αλλά μεταθέτουν το πρόβλημα σε πρόβλημα αντιθέσεων αντρών και γυναικών οδηγούν στον αποπροσανατολισμό των γυναικών και αποτραβούν πολύ δύσκολα από τον ταξικό αγώνα.

Μ' αυτό δεν θέλουμε να αποκαλύψουμε ότι πολλοί έν-

τες ιδιαιτέρως στην Κύπρο και μάλιστα πολλοί σοσιαλιστές διακηρύττουν πολλές προκαταλήψεις και περιφρόνηση πολλές φορές για τη γυναίκα και ότι ίσως την καταπιέζουν στο σπίτι.

Έτσι υπάρχουν σοσιαλιστές που δεν εναντιώνονται λιγότερο στην απελευθέρωση,

μέλλον).

Ο Λένιν επίσης έμμεσα στην Κλάρα Ζέτκιν ότι «πολύ λίγοι άντρες, ακόμα ούτε οι προλετάριοι, σκέφτηκαν ποσο θα ξυλάφρωναν τις γυναίκες τους από το βάρος και τις σκοτούρες αν βοηθούσαν σ' αυτές «τις γυναίκες δουλειές». Αλλά όχι, αυτό θα

πήγαινε ενάντια «στα προνόμια και την αξιοπρέπεια του άντρα».

Όμως αυτό συνεπάγεται ότι, «η επιποθείσκη κατάσταση και η έλλειψη κατανόησης για επαναστατικά ιδανικά του σκότους της άρουν σαν αναστασιακοί παράγοντες στο αγωνιστικό του πνεύμα».

Το μέλλον δεν θα ρθει από μονάχο του έτσι νέτο-σκέτο αν δεν πάρουμε μέτρα και μερίς. Από τα θράγγια κομμομολέ αρπάξε το απ' την ουρά του πιονέροι και σεις.

Πόλεμος δεν είναι μόνο όπως θαρρείς ξού να λές ναί!-ναί! στα μέτωπα με θολές πολυβόλου. Της Φαμίλιας, του σπιτικού ή επίθεσης για μας μικρότερη απειλή δεν είναι διόλου.

Δεν είναι μόνο ο κομμουνισμός στη γη στα ανήλια εργοστάσια εκείνα είναι και μες στο σπίτι, στο τραπέζι εμπρός στις σχέσεις, στη φαμίλια, στην καθημερινή ρουτίνα.

ΜΑΓΙΑΚΟΦΣΚΙ

«Πραγματική απελευθέρωση της γυναίκας δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο μέσω του κομμουνισμού».

ΛΕΝΙΝ (Κλάρα Ζέτκιν οι αναμνήσεις μου από το Λένιν).

«Δεν μπορεί να υπάρξει κανένα πραγματικό μαζικό κίνημα χωρίς τις γυναίκες».

ΛΕΝΙΝ

κίνημα ή μια και ο τρόπος να απελευθερωθεί η γυναίκα είναι η κατάρρευση των τάξεων, πρέπει να ενταχθεί και να αγωνίζεται μαζί με τις οργανώσεις της εργατικής τάξης για το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

Για ένα πράγμα πρέπει να είμαστε σίγουροι. Τα γυναικεία κινήματα που δεν αναγνωρίζουν την κύρια αντίθεση που υπάρχει στο καπιταλιστικό σύστημα, δηλαδή την αντίθεση μεταξύ της αστικής

της γυναίκας απ' ότι ο καπιταλιστής στο σοσιαλισμό. Κάθε σοσιαλιστής αναγνωρίζει την εξάρτηση του εργάτη στον καπιταλισμό και δεν μπορεί να καταλάβει πως άλλοι και ειδικά οι ίδιοι οι καπιταλιστές δεν το καταλαβαίνουν αυτό, αλλά ο ίδιος αυτός σοσιαλιστής συχνά δεν αναγνωρίζει την εξάρτηση των γυναικών από τους άντρες γιατί το θέμα αγγίζει πολύ κοντά τον δικό του εαυτό. (Μπίπερ: Γυναίκες στο παρόν και στο

Στάση σαν κι αυτή των αντρών όπως «οι γυναίκες κοινωνικοποιούνται σ' ένα κοινωνικό σύστημα» που την διατηρεί και την υποθάλλει με την οικογένεια, το σχολείο, τα μέσα μαζικής επικοινωνίας κλπ., είναι κατανοητή όπως και η προκατάληψη — για παράδειγμα — μερίδας της εργατικής τάξης της Αγγλίας και των Ε.Π.Α. προς τους μαύρους.

Όπως και στην περίπτωση των μαύρων όμως η βασική αντίθεση δεν είναι μαύροι ε-

ναντίον λευκών, αλλά η άρχουσα τάξη των λευκών ενάντια στην εργατική τάξη λευκών και μαύρων, έτσι και στην περίπτωση της καταπίεσης της γυναίκας η βασική αντίθεση είναι άρχουσα τάξη ενάντια σε άντρες και γυναίκες και όχι άντρες εναντίον γυναικών.

Μ' αυτά που είπαμε δεν εξυπνοποιείται ότι δεν υπάρχει χώρος για γυναικείο κίνημα. Ο Λένιν το θέλει πολύ καθαρά στη φαινόμενη Κλάρα Ζέτκιν: «Δεν θέλουμε ξεχωριστές οργανώσεις κομμουνιστριών γυναικών...». Όμως, το κόμμα πρέπει να έχει οργανά — ομάδες δουλειάς, επιτροπές πτέρυγες ή οτιδήποτε άλλο θα ονομαστούν — με τον ειδικό σκοπό να ξεσηκώνουν τις πλατειές μάζες των γυναικών, φέρνοντας τους σε επαφή με το κόμμα και κρατώντας τους κάτω από την επιρροή του. Αυτό φυσικά απαιτεί συστηματική δουλειά ανάμεσα στις γυναίκες. Πρέπει να διδάσουμε τις γυναίκες που ξύπνησαν, να τις κερδίσουμε με το μέρας της ταξικής πάλης κάτω από την ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος και να τις εφοδιάσουμε για αυτό... Όταν λέω αυτό δεν εννοώ μονάχα τις προλετάρειες... επίσης εννοώ τις γυναίκες της αγροτιάς και τις γυναίκες των διαφόρων τμημάτων της χαμηλής μεσαίας τάξης...».

Με την ένταξη πολλών γυναικών στο εργαζόμενο δυναμικό (στην Κύπρο το ποσοστό έφτασε τα 30% του συνόλου) με την ανάπτυξη της ψυχολογίας — κοινωνιολογίας, του κινηματογράφου, άλλων μέσων μαζικής επικοινωνίας, την εξάπλωση των μεθόδων οικογενειακού προγραμματισμού, την έρευνα στα θέματα σχέσεων φύς, μαζί με σωρό άλλους παράγοντες σε συνδυασμό με το δυναμισμό της γυναικείας εξέγερσης στην Αμερική, Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία και άλλες χώρες, έχουν συντελεστεί και θα συντελεστούν στο μέλλον τεράστιες κοινωνικές αλλαγές που θα έχουν άμεση επιρροή πάνω στη συνείδηση της γυναίκας, πάνω στη θέση της και πάνω στις προοπτικές του αγώνα της για απελευθέρωση. Γι' αυτό υπάρχει θέση σ' ένα θεωρητικά σωστό γυναικείο κίνημα στην Κύπρο, που θα εξειδικευτεί στο θέμα αυτό, θα μαζεύει το αγωνιστικό υλικό από την παγκόσμια ιστορία του κινήματος, θα αντιλήφτει διδάγματα, θα καθιερώνει υποστήριξη, θα προβάλλει αιτήματα και θα αγωνιστεί με κάθε μέσο για την απελευθέρωση της γυναικείας παύοντας την πάλη από την ταξική πάλη των αντρών και γυναικών για ένα κοινωνικό σύστημα χωρίς καμιά απολύτως καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Λαϊκή Σκηνή Κυπρου

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Το Πάσχα που μ'ας πέρασε έγινε στην Κρήτη μεγάλη περιοδεία σε πόλεις και χωριά από τη Λαϊκή Σκηνή Κύπρου με το Θέατρο-Ντοκουμέντο «Ο ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ» Δόθηκαν παραστάσεις σε όλη την Κρήτη στις πόλεις: Χανιά, Ρέθυμνο, Σητεία, Άης Νικόλας, Γεράπετρα, Παλιόχωρα και στα χωριά Παλιόκαστρο, Γωνιές Ήρακλειού κ.ά.

Η περιοδεία τούτη είναι μια συνέχεια της ιστορίας της Λαϊκής σκηνής. Όταν ιδρύθηκε (μετά το πραξικόπημα — εισβολή), έδωσε σε στόχο να μιλήσει στον απλό λαό με την απλή και απεριττή γλώσσα του λαού, για τα προβλήματα του, τις αγωνίες του, τον πόνο του, τις χαρές του...

Εκίνησε με το «ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ» και δόθηκαν παραστάσεις σε όλη σχεδόν την Ελλάδα, Κρήτη, Ρόδο, Πάτρα, Θεσσαλονίκη, Αθήνα... Και φυσικά Κύπρο. Τόσο το κοινό της Κύπρου όσο και το κοινό της Ελλάδας έπιασαν σωστά το πνεύμα που προσπαθούσε το «Χρονικό» να δώσει γιαυτό και μετά από κάθε παράσταση ο κόσμος κυριαρχούσε από ένα γενικό αίσθημα αγωνιστικότητας μαζί με τη διαπίστωση της ανάγκης μιας πάλης για ριζική αλλαγή. «Οχι δηλαδή μόνο αγώνα για έμπιστοτητα, ή διώξιμο των Τούρκων, αλλά και μιας ριζικής ολοκληρωτικής αλλαγής της δομής της Κυπριακής κοινωνίας που με την οικονομική διταρχία στην ήγemonία βοήθησε, συννεφιάστηκε και συνέτεινε σε αυτή την καταστροφή κι όχι μόνο αυτό αλλά και το ότι αυτή η τάξη και μετά την καταστροφή συνέχισε και συνεχίζει αποκάλυπτα να χτυπά πισώπλατα τον Κυπριακό λαό να τον καλλιεργεί το κλίμα της ήττοπάθειας και της υποταγής. Φυσικά το «Χρονικό» μόνο αϊχμές και νόξεις κατόρθωσε να κάνει. Πιο πολύ άγγιξε το συναίσθημα και στόχεψε στο να ξεγείρει. Κι αυτό ήταν αρκετά σημαντικό και καταξιώνοντα ή Σκηνή για τους στόχους που έβαζε στο ξεκίνημά της.

Με το «ΦΑΚΕΛΛΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ» ή Λαϊκή Σκηνή φιλοδοξεί να προβληματίσει και να προτρέψει το λαό να αποφασίσει ο ίδιος για την τύχη του, αφού προηγούμενα γίνεται μια τομή στην προδοσία και στη σημερινή κοινωνικο-οικονομική κατάσταση και το ρόλο τόσο των πολιτικών προγεφυρωμάτων όσο και της ίδιας της οικονομικής διταρχίας.

Ο «ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ» αυτή την περίοδο παρουσιάζεται σε όλη την Κύπρο σε πόλεις και χωριά. Αξίζει να σημειωθεί πως οι παραστάσεις της Λαϊκής Σκηνής πολλές φορές δίνονται με-

σα σε ανοιχτούς χώρους, πλατείες χωριών κλπ. Έτσι ή επαφή με τις μάζες γίνεται πιο άμεσα. Μέσα απ' αυτά τα έργα και γενικά ή προβληματική της Λαϊκής Σκηνής είναι να δώσει μια Τέχνη στο λαό που να τον βοηθά να δει το πρόβλημά του και να τον εξελίξει ποιοτικά, να τον κάνει να νοιώθει περήφανος που είναι άνθρωπος.

Η Λαϊκή Σκηνή ιδρύθηκε γιατί πιστεύει βαθιά στη δύναμη της Τέχνης, της κουλτούρας γενικά. Μέσα στον ευρύτερο αγώνα για απελευθέρωση και αυτοπροσδιορισμό, ή πάλι στον πνευματικό χώρο παίζει τρομερό ρόλο. Το ναρκωτικό της μακροχρόνιας αποικιοκρατίας ακόμα θολώνει μεγάλες μάζες. Κι' εδώ χρειάζεται μια τεράστια πάλη για την απο-αποικιοποίηση του μυαλού, της νοστροπίας, του τρόπου ζωής, συμπεριφοράς κλπ. Είναι εδώ που πρέπει να παλαίψει ο λόγος, ή πέννα ο χορός, ή μουσική, το τραγούδι, με λίγα λόγια, τι αποτελεί πολιτιστική αξία είτε αυτή λέγεται λαϊκή μουσική, ποίηση, θέατρο, είτε λέγεται λαϊκή παράδοση, κληρονομιά κλπ.

Η έμπειρία που μαζεύτηκε αυτά τα τρία χρόνια από όλες τις περιόδους αποδείχνει πως ή Λαϊκή Σκηνή βρίσκεται σε ένα δρόμο πάλης για ποιοτικό πολιτιστικό ανέδρασμα τούτου του τόπου, για την ταυτότητα και λαϊκή κληρονομιά.

Δόθηκαν παραστάσεις συνολικά μπροστά σε 250 χιλιάδες κόσμο — εργάτες, αγρότες, φοιτητές, διαγνοόμενους, ανθρώπους της δουλειάς και του μόχθου καθώς και σε δοκιμασμένο κοινό. Απ' όλες αυτές τις παραστάσεις θα μπορούσαμε να θυμηθούμε μερικά λόγια απλών ανθρώπων της δουλειάς τόσο εδώ στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό που σχολίασαν τις παραστάσεις:

— «Να ξανάρθετε. Μ'ας ξεσηκώνετε. Ήταν σε μια μπουνιά στο στομάχι...»

— «Μ'ας δείχνετε με την παρουσία σας τη λευτεριά. Έτσι ήνε φανταζόμαστε. Αίθρην κι' αγωνία...»

— «Μ'ας κάνουνε και ντρέπομαστε...»

— «Επιστρέψτε λειτουργήματα...»

— «Αν αυτό δεν είναι Τέχνη, τότε κλείνι τα μάτια

μπροστά στους «δάσκαλους» της Τέχνης...»

— «Με τούτα τα χείλη πόχουμε σ'ας εφίλοyme...»

Χαρακτηριστικό στιγμιότυπο ήταν μετά την παράσταση στην Άη Νικόλα, όπου ο Πρόεδρος των οικοδόμων πλησίασε την ομάδα και με θουρκωμένα μάτια έσφιγγε ένα-

φένια. «Ας είναι. Το έργο σας πρέπει να το δει όλο το χωριό. Μόνο πόντοι μεγαλο-βδομάδα και ειδικά απόψε είναι μεγάλο το Εδαγγέλιο. Κάτσε να δούμε πως θα τα βολέψουμε. Λοιπόν. Θα το κάνετε 9.30, να ξεμπερδέψω και γώ και να τους στείλω...» Δεν ήταν υπερβολή. Γύρω

στο χέρι έτρεχε για να δει την παράσταση;

Σ' όλη την περιοδεία του εξωτερικού, ή Λαϊκή Σκηνή βρήκε συμπαράσταση από όλες τις προοδευτικές δυνάμεις του τόπου (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ κ.ά.) πετυχαίνοντας στο μέγιστο να ενημερώσει και να

**Μέσα στον ευρύτερο αγώνα για
απελευθέρωση και αυτοπροσδιορισμό
η παλη στον πνευματικό χώρο
παίζει τρομερό ρόλο**

ένα τα παιδιά στην αγκαλιά του και χαιρετώντας είπε: «Ευχαριστώ λεβέντες μου. Με κάνατε να λέω όχι μια ζωή στην καταπίεση...»

Αληθιμόνως θα μείνει ο παπας του χωριού Γωνιές Ήρακλειού στη φετινή περιοδεία το Πάσχα του 78, όπου θα δινόνταν παράσταση τη Μεγάλη Πέμπτη. Είναι γνωστό πως ο λαός στα χωριά ειδικά αυτές τις μέρες της Μεγάλης

στις 9 το βράδυ, έδλεπε ένα δλόκληρο χωριό με τις καρέκλες τους στο χέρι και έρχονταν προς το μέρος που θα γινόταν ή παράσταση και ο τελλάλης του χωριού, ένας γέροντας, παλιός καπετάνιος, ειδοποιούσε με την καθαρή δυνατή φωνή του όλο το χωριό:

«Έε χωριανοί! Άκούστε τον κήρυκα. Από την Κύπρο ήρθανε παιδιά. Και είναι στο

διαφωτίσει ακόμα μια φορά τον Έλληνικό λαό για την κατάσταση στην Κύπρο έτσι όπως διαμορφώθηκε μετά την προδοσία κι' έτσι όπως το Κεφάλαιο κι' οι πράχτορες του Ίμπεριαλισμού στην Κύπρο σήμερα προωθούν το ξεπούλημα μια ώρα αρχύτερα.

Στην Κύπρο ή Λαϊκή Σκηνή συνεχίζει τις παραστάσεις με το «Φάκελλο της Κύπρου» και ετοιμάζεται παράλληλα

Μερκοί από τα όργανα που χρησιμοποιήθηκαν για την προδοσία και κατονομάζει ο «Φάκελλος» της Λαϊκής Σκηνής.

Βδομάδας κλείνεται από γωρίς μέσα στις εκκλησιές. Άρα ήταν παρακινδυνευμένο να δοθεί παράσταση τη Μεγάλη Πέμπτη. Θάταν σίγουρη αποτυχία... Κι όμως. Κατ'αίς 5 το απόγευμα ή Λαϊκή Σκηνή φτάνει στο χωριό και κάθεται στον καφενέ μέχρι να κανονιστεί ο χώρος και ναρθεί ο υπεύθυνος για την παράσταση. Κείνη τη στιγμή πλησιάζει τα παιδιά ο παπας του χωριού και ρωτά: «Ίντα γυρεύετε επ'α ρε Τζυπριώτικα; Με χαρτιά και παρακάλη δεν φεύγει ο κατακτητής. Μόνο με δόλια και νου-

θυγλι στην αποθήκη. Και θα κάνουμε μία παράσταση θίατρο. Και όποιος έχει ευχαρίστηση να πάει να δει το έργο. Έτσι μοίπαν οι άνθρωποι να φωνάξω...»

Άλλά τι να πρωτοθυμηθεί κανένας. Το δήμαρχο Σητείας που χαιρέτησε πριν την παράσταση την ομάδα, το κοινό κι' όλη την Κρήτη λέγοντας πως ο Κρητικός λαός είναι έτοιμος να δώσει και στην πράξη τη συμπαράστασή του στο δοκιμαζόμενο Κυπριακό λαό...

Στην Παλιόχωρα όπου ο κόσμος πάει με τις καρέκλες

να πάρει μέρος στο 11ο Φεστιβάλ Νεολαίας και Φοιτητών που θα γίνει στην Κούβα τον Ιούλιο του 78, με το έργο «Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ». Το χορόδραμα αυτό ανέδαστηκε προχθές για πρώτη φορά στο Κήποθέατρο του Δημαρχείου στα πλαίσια της εκδήλωσης της Ε.Π.Ε. για το Φεστιβάλ στην Κούβα και σημείωσε πραγματική επιτυχία. Οι εντυπώσεις που δημιουργήθηκαν προδικάζουν μια πετυχημένη εμφάνιση στην Αβάνα.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΑΜΠΙΖΑΣ : «ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΤΑΞΙΚΗΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΩΣ»

Ο κ. Νεμίτσας αναλυει τη φιλοσοφία της οικονομικής ολιγαρχίας

Την περασμένη βδομάδα έγινε στην Βουλή μία από τις πιο αποκαλυπτικές συζητήσεις μέχρι σήμερα με άφορη το θέμα «Η αίσχροκέρδεια στα οικοδομικά υλικά και η καταπάτηση των αγορανομικών διατάξεων» που ενέγραψε ο Γ.Γ. της ΕΔΕΚ Τάκης Χατζηδημητρίου. Τη συζήτηση χαρακτήρισε ο βουλευτής του ΔΗΚΟ κ. Αμπίζας σαν «σεμινάριο ταξικής τοποθέτησης», χωρίς ο ίδιος να συνειδητοποιεί το μέγεθος της αλήθειας που περιέχει ο χαρακτηρισμός.

Η ντοκουμενταρισμένη ανάλυση του θέματος από τον Γ.Γ. της ΕΔΕΚ έδειξε πως ο τομέας των οικοδομικών υλικών κυριαρχείται από μερικά μονοπώλια που το μόνο που τα απασχολεί είναι η αύξηση των κερδών τους που ήδη ξεπερνούν κατά πολύ ότι-δήποτε θα μπορούσε να αποκληθεί «λογικό» κέρδος. Έδειξε ακόμα πως η αγορανομία είναι τελείως ανίκανη να επιβάλει οποιοδήποτε περιορισμό στις τιμές και πως ο μαυρογοριτισμός όργιάζει. Σε τέτοιες συνθήκες είναι φανερό πως η μόνη σωστή λύση είναι η κρατικοποίηση των μονοπωλίων των οικοδομικών υλικών και η ορθολογιστική παραγωγή και διάθεσή τους.

Αυτό ενόχλησε τον βουλευτή του ΔΗΚΟ κ. Νέμιτσα που με μία άραφινάριστη τιμιότητα έκανε μία ενδιαφέρουσα ανάλυση της φιλοσοφίας της οικονομικής ολιγαρχίας. Η όμιλία του κ. Νέμιτσα έχει την τιμή να ήταν η πρώτη «διάλεξη» στο «σεμινάριο ταξικής τοποθέτησης» και στήριξε την επίθεση ενάντια στον Γ.Γ. της ΕΔΕΚ πάνω σε δύο βασικά θέσεις: στο ότι το πρόβλημα είναι «μικρό» και διογκώνεται από τους «δημαγωγούς» και στο ότι ανκαι υπάρχει αίσχροκέρδεια «δεν είναι συστηματική» και εξ άλλου η αγορανομία δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική.

Σχετικά με το κίνητρο του κέρδους ο κ. Νέμιτσας χωρίς υπεκφυγή είπε:

«Ο εισηγητής του θέματος τονίζει εις την όμιλία του ότι τα εργοστάσια ενδιαφέρονται διά το κέρδος. Εάν το ενδιαφέρον των εργοστασίων είχε άλλες κατευθύνσεις, τότε αυτά θα έχαναν την ύπστασή των σαν επιχειρήσεις. Τα εργοστάσια οφείλουν να ενδιαφέρονται διά το κέρδος. Το κέρδος δεν είναι άμαρτία ούτε αδίκημα και πρέπει να είναι ο στόχος κάθε επιχειρήσεως. Το ύψος του κέρδους σε ελεύθερα κοινωνικά συστήματα καθορίζεται από τον ανταγωνισμό».

Αφού λοιπόν «το ύψος του κέρδους καθορίζεται από τον ανταγωνισμό» ο κ. Νέμιτσας πρότεινε σαν λύση για την άνοδο των τιμών την ένθαρρυνση (οικονομική έννοείται) της ανάπτυξης και άλλων βιομηχανιών για να ανταποκριθούν στη ζήτηση και να επέλθει ο φυσιολογικός ανταγωνισμός. Να δοθούν δηλαδή λεφτά σε επιχειρηματίες, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, για να αυξηθούν οι εκμεταλλεύτες και να ανταγωνιστούν μεταξύ τους, για να ρίξουν τις τιμές.

Παρ' όλα αυτά η διάλεξη δεν ήταν ολοκληρωμένη αν δεν πρόσθετε και την δική του ερμηνεία για την άνοδο των τιμών: δεν φταίν τα υπερκέρδη, φταίνε τα ψηλά μεροκάματα!

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

Στα πιο πάνω απάντησε ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ Δρ. Βάσος Λυσσαρίδης που τόνισε ότι:

■ Το πρόβλημα είναι πράγματι «μικρό» αλλά μόνο για την τάξη που εκπροσωπεί ο κ. Νέμιτσας. Αυτή η τάξη έχει κάθε ευχέρεια να ζει σε πολυτελή σπίτια. Για την πλειονότητα όμως του λαού το πρόβλημα είναι τεράστιο.

■ Είναι ανήκουστο να ανεχόμαστε την αίσχροκέρδεια με το δικαιολογητικό ότι «δεν είναι συστηματική».

■ Αν η αγορανομία δεν είναι αποτελεσματική πρέπει να βρεθούν άλλες λύσεις.

■ Δεν μπορούν να ονομάζονται «ελεύθερα» καθεστώτα που σαν μόνο κίνητρο έχουν το κέρδος και την εκμετάλλευση.

Ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ πρότεινε την κρατικοποίηση των μονοπωλίων των οικοδομικών υλικών και ανέφερε:

«Δεν είναι μυστικό ότι από το 1974 μέχρι σήμερα έγιναν περισσότερα κεφαλαιουχικά αποθέματα στα χέ-

ΨΗΦΙΣΜΑ
Μετά τη συζήτηση υποβλήθηκε από την ΕΔΕΚ

ψήφισμα για την κρατικοποίηση των εργοστασίων παραγωγής οικοδομικών υλικών που αναφέρει:

«Επειδή η Κυβέρνηση επανειλημμένα έχει αναγνωρίσει την ανάγκη κρατικού παρεμβατισμού και επειδή το ίδιο είναι αέροδοσκόπια στην παραγωγή και διάθεση οικοδομικών υλικών καλείται η Κυβέρνηση να προχωρήσει στην κρατικοποίηση των υφιστάμενων εργοστασίων ή άλλων μονάδων παραγωγής για να πετύχει ορθολογιστική αντιμετώπιση των προβλημάτων της παραγωγής και των τιμών. Το ίδιο είναι αναγκαίο γιατί:

α) Το στεγαστικό αποτελεί το μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα για τη λύση του οποίου το κράτος πρέπει να αναλάβει την αποκλειστική ευθύνη και

β) για να διοχετεύονται τα υλικά για την κάλυψη των πραγματικών στεγαστικών και των άλλων, αναγκών του κράτους.

Κάτω από τις συνθήκες αυτές η κρατικοποίηση όπως και η κατασκευή νέων μεγάλων κρατικών βιομηχανικών μονάδων, είναι ένα απλό έγχείρημα που μόνο ευεργετικά αποτελέσματα θα έχει».

ρια μιας χούφτας που εκφράζει την οικονομική ολιγαρχία, απ' ό,τι από την ανεξαρτησία μέχρι το 74. Αφού τα λεφτά είναι του λαού το κράτος να αναλάβει τις επιχειρήσεις».

ΤΟ ΑΚΕΛ

Τις θέσεις της ΕΔΕΚ υποστήριξε και το ΑΚΕΛ που υποστήριξε τον κρατικό παρεμβατισμό. Ο βουλευτής του ΑΚΕΛ κ. Κωνσταντίνου ανέφερε: «Ο κ. Νέμιτσας προσέγγισε το θέμα από ταξική άποψη. Από την άποψη του κεφαλαίου και των επιχειρηματιών. Και ήταν η πρώτη φορά που εκτέθηκε αυτή η άποψη τόσο ειλικρινά. Και να μην ξενίζεται κανένας αν κι εμείς προσεγγίσουμε το θέμα ταξικά για τα συμφέροντα των εργαζομένων».

Το ψήφισμα καταψηφίστηκε με 14 ψήφους έναντι 11 (ΔΗΚΟ) 11 υπέρ (ΕΔΕΚ, ΑΚΕΛ, Χριστοφίδης) και 1 άποχή (Ιεροδιακόνου.)

ΤΑΞΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Η όλη συζήτηση πάνω στο θέμα αντικατοπτρίζει τις γενικότερες ταξικές αντιθέσεις που δεξύνονται μέσα στην Κυπριακή κοινωνία. Από τη μία η αστική τάξη προσπαθεί να κατοχυρώσει τα κέρδη της μέσα σε μία οικονομία όπου ο μόνος τρόπος για

να τό κάμει είναι η μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Από την άλλη η εργατική τάξη αγωνίζεται να περιφρουρήσει το βιοτικό της επίπεδο και δεν είναι πια διατεθειμένη να δέχεται συνεχώς να κάμνει θυσίες για να κερδίζουν οι κεφαλαιοκράτες στο όνομα ενός άγωνα που οι τελευταίοι κάνουν το παν για να σαμποτάρουν.

Ακόμα η τελική κατανομή των ψήφων δείχνει πως παρ' όλες τις διαφορές της τα άριστερα κόμματα έχουν κοινό χρέος την περιφρούρηση των συμφερόντων της εργατικής τάξης.

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

**σοσιαλιστική
εκφραση**

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
Εξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλες
Τιμή φύλλου 50 μίλες.

Οι επιταγές στο λογαριασμό
05-8-00 4572 Λαϊκή Τράπεζα
Κύπρου Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΚ Κωνσταντίνου Παλαιοιόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.